

Frauke
Scheunemannová

Winston

Kocúr
detektívom

Albatros

Winston: Kocúr detektívom

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Frauke Scheunemannová
Winston: Kocúr detektívom – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Frauke Scheunemannová

Kocúr detektívom

Albatros

Venujem Sofi.

O magických slovách, vynervovaných dospelákoch a špičkových nápadoch

Prázdniny. Prázdniny. PRÁZDNINY! Kira vyslovuje toto slovo, akoby to bolo zaklínadlo. Začnem ju detailne pozorovať. Vari sa nejako zmenila? Alebo jej narástla srst? Či zmenila farbu? Nie, nič také. Vyzerá stále rovnako – stále je to trinásťročná dievča, ktoré je mojou najlepšou kamarátkou.

„Prázdniny!“ povie ešte raz. Nie, nepovie, ale priam skríkne a celá tvár sa jej rozžiari. Potom sa ku mne zohne, vezme ma na ruky a poškrabká za mojimi kocúřimi ušami.

„Prázdniny, Winston! Dnes sa nám začnú jarné prázdniny. Nie je to skvelé?“

Nuž, ako sa to vezme. Presnejšie povedané: mne je to fuk. Napokon, ja si predsa môžem pospať každý deň. Dodat' musím len to, že istý krátky čas, keď som po údere blesku zostal uväznený v Kirinom tele,

musel som tiež chodiť do školy a mám na to veľmi zlé spomienky. Najmä preto, lebo ma tam šikanovala tá superkrava Leona a jej kamarátky. Dokonca som sa ich vinou pre akúsi hlúpu skúšku odvahy dostal na políciu. A pokiaľ ide o učiteľov, ani oni neboli vždy milí. Takže potiaľto musím dať Kire za pravdu: je veru dobrá vec také školské voľno, čiže na pár dní pokoj so školou. Také malé prázdniny. Hurá, prázdniny!

„Čo? Prázdniny? No hrôza!“ Kirina matka Anna vojde do izby a posadí sa na Kirinu posteľ. „Stále samé prázdniny. Letné, zimné, jarné, vianočné, veľkonočné! Už je ich skoro viac než dní normálneho vyučovania. Ako sa potom môžete dačo naučiť? A čím ťa mám teraz zamestnať, Kira? Ja predsa musím pracovať! Zakaždým je tu znova a znova ten istý problém,“ hundre si Anna pod nos.

Mňau, ja to teda vidím takto: to, či sú prázdniny, alebo iné školské voľno dobrá vec, závisí od toho, koho sa na to pýtame. Anny teda radšej nie.

„Ale, mami, nie som už predsa malé decko! Mňa netreba ničím *zamestnávať*. Veď ja si urobím program sama.“

„Áno? A aký, preboha? Asi by si vymyslela len nejakú hlúposť. Nie, to rozhodne nie. Uvažujem nad tým, že by som ťa prihlásila na rýchlokurz angličtiny. Lacný síce nie je, ale niečo by si sa za ten čas naučila,“ vyhlási Anna energicky.

„Čože?“ zalapá Kira po vzduchu. „Aký rýchlokurz angličtiny? A prečo vlastne? Potrebujem predsa trochu vypnúť, a nielen sa stále učiť.“

Teraz sa pre zmenu rozchichoce Anna.

„Veď ja ti to uznám. Lenže ako viem, týždeň po jar-ných prázdninách ťa z angličtiny čaká písomka, a po-kiaľ si pamätám, pri tej minulej to veru nebola nijaká veľká sláva.“

„To nie je pravda! Dostala som trojku – a to predsa nie je také zlé!“

„Ale ani dobré. Takže na tom trvám – pôjdeš na kurz. Bude to od deviatej do druhej. Popritom ti ešte zostane aj *dost voľna*.“

Po týchto slovách sa Anna zdvihne z postele a vyjde z izby. Kira zostane pri mne ležať s otvorenými ústa-mi. Nakoniec pokrúti hlavou a zahromží.

„Počul si to, Winston? To je priam pohroma! Každý deň sa päť hodín učiť angličtinu? Riadny trest. Chce-la som niečo podniknúť s Pauli a Tomom. Keby bolo pekne, išli by sme k rieke a opekali by sme si špe-káčiky. Alebo by sme mohli aj stanovať. Na to teraz už môžem rovno zabudnúť... Mama je skrátka nefé-rová!“ Vzápätí tak tresne rukou do podušky, až sa od nej radšej kúsok odtiahnem.

Chúďa Kira! Takú dobrú náladu mala – a zrazu toto! Veru, nie je ľahké byť dieťaťom. Najmä keď má niekto takú matku, ako je Anna, ktorá je síce celkom milá,

ale dcérinu školu berie smrteľne vážne. Túto vlastnosť má Anna zrejme zdedenú po svojej matke – Kirinej starej mame. Teda po babuške. Pokiaľ ide o školu, známky a domáce úlohy, v týchto veciach nie sú s babuškou nijaké žarty. Babuška je z Ruska, ale istý čas už býva u nás. Odkedy to tak je, všetci sme dosť pribrali, pretože skvele varí. Okrem toho Kira máva vždy dôkladne vypracované úlohy a nadrvené všetky slovička. To totiž babuška kontroluje zvlášť prísne.

„Odkedy u nás býva tvoja matka, všetko tu klope ako hodinky,“ povedal raz Werner Anne. Trochu som sa tomu čudoval, veď hodinky má každý, a keď niekto niekedy niečo nestihne, svet sa preto ešte nezrúti. No potom som pochopil – ide o to, že babuška každý prípadný odklon od normálu okamžite uvedie na správnu mieru, nech ide o čokoľvek a kohokoľvek z rodiny. Takže Werner to vlastne vystihol.

Čože, neviete, kto je Werner? Werner, teda presne: profesor Werner Hagedorn, je môj človečí otvárač konzerv, s ktorým som si tu celé roky nesmierne harmonicky spolunažíval. Prednáša na hamburskej univerzite fyziku a tu na Hornej aleji, v našej parádnej mestskej štvrti, býva v dome číslo 106a, a to spolu so mnou, ako aj s Annou, Kirou a babuškou. Anna je jeho domáca. A nielen taká obyčajná. Z Wenera a Anny sa totiž medzičasom stal párik. Teda chcem povedať: sú to milenci.

A keď už spomínam tie nežné vzťahy... Kira medzičasom prestala zlostne mlátiť do podušky, takže už sa k nej smiem bez obáv pritúliť a trochu ju utešiť. Pradiem, ako len vládzem, a namokro, teda priamo jazykom jej oliznem líčko. Tým z nej vymámim úsmev, pričom ma okamžite schmatne a začne hladkať po brušku. Vrrrrr... Takto je to oveľa lepšie!

„Ten intenzívny kurz angličtiny je taká sprostosť,“ zašepká mi do uška. „Nejako by som to mala zažehnať. Hádám mi dačo príde na um.“

Potom si ľahne na chrbát a zahľadí sa na deku.

„Ach bože! Urob niečo, aby som nemusela ísť na ten kurz angličtiny! Sľubujem, že odteraz si budem pravidelne upratovať izbu a čistiť Winstonov záchodík. A častejšie ako doteraz mu hodím do misky nejakú maškrtu.“

Mňau! To znie sľubne! Opatrne sa k tomu pripájam vlastnou modlitbou. „Nuž teda, Veľká Cica, milé moje mačacie božstvo, nože nejako znemožni ten kurz angličtiny, nech sa mi ujdú nasľubované dobroty od Kiry. A ja ti zasa sľubujem, že... – rozmýšľam, čo by som tak mohol do budúcnosti sľúbiť, že urobím – okej... sľubujem, že sa vynasnažím sem-tam uloviť nejakú myš. Aj keď to vlastne vôbec nerobím rád.“

Naše modlitby však pravdepodobne aj tak nič nezmenia, lebo keď si raz Anna niečo zaumieni, sotva jej to už niekto vyhovori...

„Winston, zlatko!“ Je to Werner a práve sa ku mne zvalil na pohovku. Tu si pred večerou zvyknem trochu zdriemnuť, presnejšie: práve som sa chystal zdriemnuť si tu, keď ma zrazu profesor Hagedorn zobudil, bohužiaľ, dosť necitlivo. Čo to má byť? Keď som nevyšpatý, neviem sa poriadne sústrediť na žrádlo. Vyčítavo sa zahľadím na Wenera, on si však môj pohľad vôbec nevšima, ale siahne si do vrečka a vzápätí mi rovno pred nosom zašibrinkuje akousi škatuľkou.

„Vieš, čo je vnútri?“

Bohužiaľ, nie. Nie som predsa jasnovidec. Takúto hlúpu otázku môžu položiť len ľudia. Stručne mňauknem. Werner sa sám pre seba zasmeje a pohladí ma po hlávke.

„Teraz už si zvedavý, však, zlatičko?“

Blbosť! Vôbec nie som. Jasnovidec síce nie som, jasnoňuchač však áno.

Tým chcem povedať len toľko, že keby tam bola hydínová paštéta alebo sardinka, už by som to bol pred dobrou chvíľou vyňuchal. Inak ma ten tajomný obsah nijako zvlášť nezaujíma.

Werner sa pohráva so škatuľkou v rukách.

„Veď len počkaj, zlatko, počkaj,“ zamrmle vzápätí. „Neboj sa, dozvieš sa to práve včas. Rozhodne to bude dačo, čo nám úplne zmení život. Aspoň dúfam. Teraz tomu len treba vytvoriť perfektný rámec, ver mi.“

Sardinkáňoš! Čo za zázrak to už len bude? A čo má

na mysli tým perfektným rámcom? Obrazový rám? A načo? Nechápem ani jediné slovko.

„Jest!“ zakričí z kuchyne babuška, a tým ukončuje všetky moje ďalšie úvahy o obrazovom či inom ráme. Keď totiž babuška uvarí niečo pre dvojnožcov, čosi z toho sa vždy dostane do misky aj mne. Sprvoti jej Werner za to dohovára, ale časom sa s tým už zmieril. Nuž teda – teraz do kuchyne! Pažravo sa napchávam lahodným morčacím perkeltom a do toho začujem, ako Werner pri stole lyžičkou alebo vidličkou štrngoce o pohár. Vzniká tým jasný a príjemný tón, akoby zvonil zvončekom. Ale čo to má tentoraz byť? Tento rituál síce poznám, no len z rodinných osláv. Keď Werner takto zaštrngoce o pohár, značí to, že má v úmysle niečo oficiálne oznámiť ostatným. Pri normálnej večeri ešte nikdy nič také nerobil. Nechám morčacinu morčacinou a zvedavo sa dotiahnem do jedálne.

Aj Anna, babuška a Kira sledujú Wenera so zatajeným dychom. Werner si odkašle.

„Nuž teda. Nemám v úmysle nijako zdĺhavo rečniť. Ale vymyslel som pre vás všetkých malé prekvapenie na nadchádzajúce dni školského voľna. Svojím spôsobom vlastne pre celú rodinu.“ Nato sa Werner usmeje a pôsobí pritom trochu nervózne. Babuška zdvihne obočie.

„Prekvapenie? Pre rodinu?“

„Áno. Počuli ste správne, pani Kovalenková. Prekva-

penie. A pre celú rodinu. Dlho som rozmýšľal, čo by sa tak mohlo všetkým páčiť, a prišiel som na toto.“ Trochu sa odmlčí a opäť vyťahuje čosi z vrečka. Bude to škatuľka? Dobré sa na to zahľadím. Nuž, toto teraz nie je škatuľka, ale vyzerá to ako papierová obálka.

„Tuhľa,“ vraví, pričom otvára obálku a vyberá z nej akýsi papier, „toto som pre nás všetkých objednal.“ A položí papier na stôl. Kira ho vzápätí schmatne, preletí cezeň pohľadom a spustí radostný pokrik.

„Hurá! Trojdňový pobyt v lunaparku! S celou rodinou! Aj s kamarátmi! A ešte aj s nocľahmi priamo v tamojšom hoteli Luna! Super! Srdečná vďaka, milý Werner! Predpokladám, že tým je to vybavené aj ohľadne kurzu angličtiny!“ Radostne sa rozchichoce, kým Anna, naopak, pôsobí naštvano.

Lunapark? O takom čomsi som ešte nepočul. Ale podľa nadšenia usudzujem, že to bude niečo fajn. Určite nejaký raj plný škrabacích stromov. Zamyslím sa nad možnými človečími obmenami tohto mačacieho potešenia. Čo by mohlo človeku urobiť radosť, aby to bolo na úrovni mačacieho škrabacieho stromu? Vari televízor? Veď pri televízore ľudia trávajú čas radi. Nebude lunapark nejaké miesto s kopou televízorov? A ešte aj pohoviek?

Ako sa zdá, túto istú otázku si práve kladie aj ba-buška.

„Lunapark? A čo je to?“

Anna si povzdychne a začne jej to vysvetľovať. „Lunapark je obrovský zábavný oddychový park, rozsiahly zážitkový areál blízko Hamburgu. Asi hodinu autom. Sú tam rôzne atrakcie: horské dráhy, ruské kolá, vodné atrakcie, napríklad ‚divoká voda‘. Aj rozličné show. A je to dosť drahé. V areáli parku sú i vŕšakovaké stánky.“

Čo? Spomínala *vodné atrakcie*? Sardinkáňoš! To mi veru neznie práve najlepšie. Ba znie to priam desivo. Vodu nenávidím. A divoká voda, tá to celé už definitívne zabíja. Nie je to ľahké, ale dúfam, že ten *rodinný výlet* nezahrnuje štvornožce. Veď ja by som ich prázdninový či dovolenkový čas, alebo ako to volajú, mohol tráviť u Wernerovej matky, u pani Hagedornovej. A keď sa tak zahľadím na Annin výraz tváre, je mi zrejmé, že výletom do lunaparku tiež nie je práve uchvátená.

Babuška si však mädlí ruky.

„Zábavný park! Úžasné! Bude nám tam fajn. Ruské kolo máme síce aj v Omsku, ale toto tu je iste lepšie.“

„A to tam naozaj pôjdeme všetci?“ pýta sa Kira Wenera. Werner jej prikývne.

„Teda my všetci? Mama, babuška, ja a ty? A EŠTE AJ Pauli a Tom?“

Opäť prikývne.

Kira sa nesmierne teší. „Werner, si ten najlepší človek na svete!“

V tom má úplnú pravdu. Ale zrazu len mierne zne-
istie.

„A čo Winston? Veď aj on bude určite chcieť ísť
s nami!“

Ja? Ale kdeže! V nijakom prípade. Najlepší mačací
hotel na svete je u pani Hagedornovej. So mnou si
nerobte nijaké starosti, mám v tom jasno.

Werner teraz nesúhlasne pokrúti hlavou.

„Nie, Kira, Winston musí ostať tu. V hoteli Luna nie
sú povolené žiadne zvieratá. Na nejaký čas som preň-
ho zabezpečil pobyt v mačacom penzióne. Moja mat-
ka bude, bohužiaľ, tiež niekde preč, ale taký penzión,
kde bude výlučne s inými mačkami, mu asi celkom
dobro padne.“

Sardinkáňoš! Počul som dobre? S nejakými inými
mačkami? CUDZÍMI? A deliť sa s nimi o pohovku
či o misku? Všetko sa vo mne odrazu búri. Werner,
to predsa nemôžeš myslieť vážne! Prisahám teraz
na môj škrabací strom: Ja veru v žiadnom prípade
nebudem dovolenkovať v dákom mačacom penzióne!

Dvorné dámy a srdcové dámy

Teraz sa jednoducho musím niekde skryť. Zmiznúť. Zašiť sa. A von vyleziem, až keď sa celá rodina vráti z lunaparku. A čo tak napríklad stráviť nejaké tri-štyri dni vonku, na čerstvom vzduchu? Napokon, aj moji mačací priatelia Odeta, Karamel a Drsniak sa denne zdržiavajú väčšinou vonku, najmä na zadnom dvore nášho domu. To predsa nemôže byť až také náročné a azda by som sa na ten nie veľmi dlhý čas mohol pridať k ich dvornému spoločenstvu. Myslím, že je to dobrý nápad. Hneď to tým trom pôjdem navrhnúť.

Skôr než by ma Werner nasledujúce ráno stihol strčiť do mojej prepravnej mačacej kletky, prešmyknem sa bytovými aj domovými mačacími dvierkami a o pár minút už som na kontajnerovom stojisku zadného dvora. Tu je naša dvorná mačacia centrála, naše stanovište, kde sa Odeta, Karamel a Drsniak motajú najviac. Nie div: strecha stojiska je viac-menej jediné slnečné miesto na dvore. A keďže tam ani nefúka

vietor, býva tam príjemne teplo, môžem si tam natiahnuť všetky labky, jednoducho si užívať pohodlie a zotavovať sa. Prečo takto trávievajú toľko času a zotavujú sa aj Odeta a spol., to mi aj napriek nášmu priateľstvu nie je celkom jasné. Nuž hej, niekedy spolu so mnou lapajú kriminálnikov. Ale čo robia inokedy?

Teraz tu však nie sú. Vyskočím na strechu kontajnerového stojiska a rozhodnem sa počkať na nich. Medzitým sa trochu vyhrejem na slnku. Slnečné lúče mi dopadajú rovno na nos a svrbí ma to. Určite to tu však tie najbližšie dni vydržím.

Zisťujem, že som unavený. Nečudo, mám za sebou dosť rušný deň: najprv správa o výlete, potom plány na pobyt v mačacom penzióne a potom... ehm... mňau, no, dobre, dnes sa ešte nič iné neprihodilo. Ale unavený som aj tak. Je čas zdriemnuť si. Onedlho ma čosi jemne poštekli na nose a opäť som hore. Pootvorím oči – a hľadím rovno do krásnych čiernych očí Odety. Zapradie a tým sa mi vlastne prihovára.

„Ahoj, Winston, vďaka čomu máme teraz česť privítať ťa tu?“

Odeta si drží odstup, no inak je to najfantastickejšia mačacia dáma na svete a ja mám neuveriteľné šťastie, že sa s ňou kamarátim. Hoci takmer celé dni trávievam na ulici, prípadne na dvore, má hodvábnu jemnú bielu srst a celkove je nádherná. Spočiatku o mňa

nejavila veľký záujem. Časom však pochopila, že nie som nijaký úbohý izbový tigrík, ale že vo mne drieme pravá šelma, vlastne priam lev.

„Ahoj, Odeta, som rád, že ťa vidím. Nebudeš mi veriť, ale ja skutočne uvažujem o tom, že by som sa na pár dní presťahoval sem k vám, na dvor.“

Odeta sa k tomu nevyjadrí, len sa na mňa zahľadí svojimi veľkými očami. Kdesi za ňou sa vzápätí ozve hlasité prskanie. To sa sem dotiahol Drsniak a prská tak, až sa celý trasie. Zdá sa, že ten tučný tigrovaný kocúr sa celkom dobre baví. Na čom asi?

„Ahoj, kamoško. Čo si si to zmyslel? Že tu budeš s nami pár dní bývať? Dobrý vtip!“

Trochu ma to podráždí a zlostne naňho zagánim.

„Hej? A čo je na tom, prosím ťa, také smiešne?“

Drsniak sa zatvári pohrdavo, potom si ku mne pri-sadne a bez okolkov zívne.

„Veď to je celkom jasné: Jeho Veličenstvo Winston Churchill na stojisku kontajnerov – a ešte k tomu vo dne v noci? To je predsa nielen smiešne, ale priam komické!“

Drzostí! Obrátim sa k Odete. Mala by sa teraz predsa postaviť na moju stranu. Ale ona si len polihuje a k týmto nehoráznym urážkam sa vôbec nevyjadruje. Vtom sa odkiaľsi vynorí ešte aj Karamel, aby tiež prilial trochu oleja do ohňa.

„Drsniak má pravdu. Si široko-ďaleko najvznešenej-

ší kocúr – a zrazu chceš podstúpiť divoký život a nebezpečenstvo. To je ako humorná vložka v programe.“

„Neznižuj sa k takým nízkym spôsobom, Winston,“ poznamená potom ešte aj Odeta. To sa ma teraz nakoniec predsa len akože „zastala“. Vyznieva to však trochu mdlo a nie celkom presvedčivo. Uvedomujem si, že toto mi teraz stačí ako posledná kvapka.

Bez slova sa otočím a poberám sa preč. Keď si ma tu mienia všetci doberať, nuž potom tu ani nemusím byť. Zoskočím zo stojiska a rozbehnem sa k východu zo dvora.

„Hej!“ volá za mnou Odeta. „Kamže si sa tak zrazu vychytil?“ Ignorujem ju a bežím ďalej. No ona sa vzápätí rozbehne za mnou.

„Winston, veď nebuď taký vzťahovačný. My sme to nemysleli v zlom. Musíš predsa uznať, že ten tvoj nápad vyznieva dosť nezvyčajne. Doposiaľ si nikdy nechcel na dvore tráviť dlhší čas, vždy ťa to po každom dobrodružstve ťahalo domov.“

Zastanem.

„Čo tým chceš povedať? Aké ťahalo? Ja tu predsa bývam!“

„Veď dobre, nenamietam. Ty sa skrátka odtiaľto za každým vraciaš domov. To len posilňuje môj dojem: život doma je pre teba čosi, čo máš podstatne radšej. Lepšie ti je, keď nemusíš chytať myši a máš k dispozícii pohovku.“

Mňau! Teraz sa ma vážne dotkla. Jasn \acute{e} . Nebyť toho hroziaceho pobytu v mačacom penzióne, nič také ako dovolenka na dvore by mi ani len na um nezišlo. To však teraz určite nebudem Odeta vešať na nos. Namiesto toho sa zhlboka nadýchnem a teatrálne jej odpovedám: „To len ukazuje, ako zle ma poznáš, Odeta! Už by som naozaj rád strávil zopár dní iba s vami, ale ty si mi nič také ešte nenavrhla, a aby som sa vnucoval – nuž také čosi predsa Winston Churchill nerobí!“

Pri posledných slovách si dávam záležať, aby sa mi dramaticky zachvel hlas a aby v ňom zaznela výčitka. Napokon, útok je najlepšia obrana.

Odeta prižmúri oči a zahľadí sa na mňa. No, ktohovie, čím ma teraz ohúri.

„Ty občas naozaj bohapusto trepeš do vetra, Winston.“ Po tejto hláške sa opäť vráti ku Karamelovi a k Drsníakovi a mňa tam necháva stať ako nejaký kôl v plote. Sardinkáňoš! Teraz mi teda riadne naložila!

S pocitom krivdy sa ťahám nazad domov. V ústrety mi práve kráča Werner, popiskuje si, zastane a priklakne si ku mne. Vôbec sa nenamáham zdvihnúť k nemu pohľad. To, že ma mieni pokojne odložiť do mačacieho penziónu, je mi teraz celkom jedno. Na mne aj tak nikomu nezáleží. Ani len mojím domnelým mačacím priateľom zo zadného dvora.

„Winston, kamarát, je všetko v poriadku? Vyzeráš nejaký... sklesnutý,“ usúdi Werner rozhodným tónom. Až teraz k nemu zdvihnem hlavu a žalostne zamňaukám.

„Ach, to veru znie hrozne! Budem hádať, dobre? Vari nezhody s istou mačkou? S istou bielou mačacou dámou? Podľa všetkého s tvojou dvorovou, vlastne dvornou dámou. Presnejšie: s tvojou srdcovou dámou? Či ešte presnejšie: s mačacou dámou tvojho srdca?“

Jasné. Môjmu najlepšiemu otváračovi konzerv, samozrejme, neuniklo, že moje srdce patrí Odete. Veď zopárkrát už aj bola u nás. Ale bohužiaľ, zdá sa, že napriek všetkým našim dobrodružstvám som pre Odetu stále iba akýsi rozmazaný bytový kocúrik. Keďže mám teraz stále zvesenú hlavu, Werner ma berie na ruky a hladí po šiji.

„Ach, môj úbohý kamarát, strasti lásky sú naozaj zlá vec! Ale myslím, že si to ešte dáte do poriadku. A keď nie, tak ti to vyjde s dákou inou!“

Mňau! Také dačo nechcem ani len počúvať! Chcem byť hrdinom pre Odetu – a nie pre nejakú inú mačku!

Werner ma neprestáva hladkať.

„Pozri, aj ja som sa už dávno vzdal nádeje, že si nájdem dámu svojho srdca. No môžem ťa upokojiť: teraz som síce starý chren – no predsa som sa bezhlavo zamiloval. Anna je naozaj žena mojich snov!“

Povzbudivo sa na mňa usmeje, ja však, bohužiaľ, nezdieľam jeho radosť. Napokon, ja predsa nie som nijaký *stary chren*, ale kocúr v najlepších rokoch. No ani tak si nerobím žiadne nádeje, že by Odeta v dohľadnom čase zistila, že som pre ňu ten pravý. Nespokojne si len tak sám pre seba pomňaukávam, ale Werner ma ďalej chlácholí.

„Veď to pekné ešte len príde, kamoško. Teraz si najprv zopár dní pobudneš v mačacom penzióne, a hádam ti to aj prospeje. Potom uvidíš: keď pre ňu budeš nedosiahnuteľný a vzácny, ono sa to medzi vami zvrtné.“

Sardinkáňoš! Čo tým vlastne chce povedať? Ja sa predsa tými ich človečími hláškami riadiť nemôžem, to by som sa ako kocúr celkom domotal. Čo sa má kam zvrtnúť a čo mi v tom môže pomôcť mačací penzión? Pohodím chvostom na jednu i druhú stranu a pokúšam sa dať Wernerovi na vedomie, že mu nerozumiem. On ma opäť pohladí po hlave.

„Pozri, Winston – keď tu zopár dní nebudeš, určite budeš Odete chýbať a ona si to uvedomí. No a keď sa potom vrátiš, bude nesmierne šťastná, že ťa opäť vidí. Určite! Trochu uber z cieľa a dosiahneš veľa.“

Zamyslene sa zahľadím na Wenera. To, čo teraz povedal, má istú logiku. Až na takú maličkosť, že ja do toho mačacieho penziónu v žiadnom prípade nepôjdem. Niekde však musím tie najbližšie dni

prečkať. Azda sa mi podarí dostať sa s nimi do toho zábavného parku. No a keď sa potom vrátíme, Odeda si možno uvedomí, ako veľmi som jej chýbal. Je to dobrý plán!

„A teraz ti ešte poviem jedno tajomstvo,“ otvorí zrazu Werner pošepky a sprisahaneckým tónom novú tému. „Ale nesmieš to nikomu prezradiť!“

Ha-ha-ha! Smiešne, Werner! Vari si zabudol? Ja som predsa kocúr. Ako by som už len ja mohol niekomu prezradiť tvoje tajomstvo?

Werner znova vytiahne z vrečka tú mne už známu čiernu škatuľku a tentoraz mi ju strčí priamo pod nos.

„Hádaj, čo je to!“ vyzve ma. Opäť hľadím na škatuľku. Tentoraz je mi už jedna vec jasná: nie je tam ukrytá nijaká maškrta, ktorú by som mohol vyňuchať.

„Okej, trochu ti napoviem,“ veľkoryso mi vychádza v ústrety Werner. „Má to niečo spoločné s tou našou témou. Láska.“

Sardinkáňoš, Werner asi blúzni. Veď čo už môže mať nejaká čierná škatuľka spoločné s láskou? No teraz začínam byť trochu zvedavý a opäť k tej veci pričuchnem. V tej chvíli Werner počuteľným kliknutím škatuľku otvorí a odhalí mi jej obsah. Vnútri je prsteň s jagavým očkom. Nechápavo sa otočím k Wernerovi. A čo už má prsteň spoločné s láskou? Werner vzápätí zavrie škatuľku a usmieva sa na mňa.

„To žasneš, čo? Týmto prsteňom, kamarát, požiadam Annu o ruku.“

Čo to má Werner vlastne za lubom? Nerozumiem ani slovo.

„Až budeme všetci v tom oddychovom parku, vyčkáam si na mimoriadne romantický okamih. Možno pôjdem s Annou na ruské kolo. No, a keď budeme celkom navrchu, zrazu len vyťahnem tento šperk, pokľaknem pred ňou na kolená a opýtam sa jej, či chce byť mojou ženou. Potom z nás konečne bude riadna rodina. Anna, Kira, babuška, ty a ja. Čo ty na to?“

Aha, toto teda Werner zamýšľa? Má v úmysle takto si Annu označkovat, aby každý hneď poznal, že je jeho. A čo ja na to? Celkom jednoducho:

MŇAU! Skvelý nápad. Ale teraz je už úplne jasné, že s nimi musím ísť aj ja do toho lunaparku. Keď už sa máme stať jednou rodinou, tak ja ako rodinný kocúr pri tom rozhodnutí v žiadnom prípade nemôžem chýbať...

Čierny pasažier, čudný personál a čertovská jazda

Mnoho kadejakých ľudí. Veľmi veľa. Mišmaš všakovakých hlasov ako v pondelok ráno počas školskej prestávky. Decká, tínedžeri, ba aj zopár dospelákov, tých však pravdepodobne menej. Nie som si celkom istý. Veď ako by som mohol? Teraz sa orientujem výlučne čuchom a sluchom, pretože som skrytý v rukosaku a Tom ma takto niekam tajne vlečie.

Ako k tomu došlo? Celkom jednoducho. Pred plánovaným odvozom do mačacieho penziónu som podstúpil vážny *rozhovor* s Kirou. Teda – nie že by sme sa, samozrejme, boli naozaj zhovárali, ale od tej našej pamätnej výmeny tiel sa s Kirou zväčša dokážeme dorozumieť našimi zabehanými spôsobmi. Stačilo mi len zopárkrát prskajúc obehnúť okolo mojej prepravky položenej na chodbe. Kira hneď vedela, čo má robiť – konkrétne: má Wernerovi a Anne povedať, že ona a jej priatelia by ma chceli sami dopraviť do ma-

čacieho penziónu. Je to predsa hneď za rohom a im je nesmierne ľúto úbohého kocúrika, ktorý tak veľmi nenávidí prevážanie v kletke. A ďalšia vec, ktorú tie decká urobili hneď potom, bol telefonát do mačacieho penziónu, ktorým oznámili, že úbohý kocúrik, bohužiaľ, ochorel a že ho tam teda neprinesú. A potom ma aj so zásobou mačacej potravy ukryli do Tomovho veľkého čierneho ruksaku.

Prvú prekážku sme zdolali priam hravo. Keď po nás prišiel Werner s mikrobusedom, zapožičaným výlučne na túto dovolenku, usadili sa v ňom nielen Anna, babuška, Kira, Pauli a Tom, ale aj moja maličkosť, dobre maskovaná ako batožina. Pravdupovediac – ja Winston Churchill s nimi teraz cestujem ako čierny pasažier, a to doslova – obklopuje ma úplná čierňava, pretože v Tomovom ruksaku nevidieť naozaj nič. Len sa mi zdá, že v plastovej škatuli, do ktorej ma posadili, je ešte aj chlieb so salámou. Rozvoniava naozaj lákavo a chvíľu mám aj pokušenie pomôcť si pazúrikmi a dostať sa k nemu. Samozrejme, neurobím to. Zožrať desiatu Tomovi, to by bola naozaj neokrôchanosť.

Podľa všetkého sme v tejto chvíli už namieste, pretože Tom aj s ruksakom vystúpil z auta a všetci ostatní tiež. Teraz sa nachádzame na akomsi hlučnom mieste plnom ľudí. Cez otvor vo vrchnej časti ruksaku sa pokúšam trochu porozhliadnuť po okolí. Tom totiž zipsový uzáver na ruksaku celkom nedotiahol,

a tak tam zostala malá štrbinka, cez ktorú môžem čo-to vidieť. Skutočne stojíme v hale. Nie však takej, ako je tá v škole. V školskom vestibule nie je nábytok, na vybielených stenách sú vývesky s množstvom listín a na veľkej čiernej tabuli sú umiestnené suplovacie rozvrhy i rozličné iné oznamy vedenia školy. Tu je to inak. Tabule na stenách sú drevené, navôkol sú pohodlné stoličky a pohovky a priamo pred nami je čosi, čo pripomína dlhočizný stôl. Je to vraj pult. Za ním sedí niekoľko uniformovaných mladých dám, zhovárajúcich sa s ľuďmi na opačnej, teda našej zákazníkovej strane stola. Zdá sa, že aj my smerujeme k tomuto stolu, lebo ho vnímam čoraz zblížša. A hľa, Werner už stojí pred mladou dámou, ktorá ho srdečne víta.

„Vitajte v hoteli Luna! Čím vám môžeme poslúžiť?“

Aha! Už sme teda v hoteli. Som celý napätý. Hotel som vo svojom kocúrom živote ešte naozaj nezažil. Werner, ten áno, a už viackrát, ale nikdy som nemohol ísť s ním. Hotely zrejme nepatria medzi miesta, kde by radi vídali nás, hebkolabké tvory. Je mi to až nepochopiteľné, veď sme na okrasu, pre potešenie ľudí a na pohovkách sa správame slušne.

Werner stručne informuje mladú dámu, že tu máme objednané izby. Recepčná nahliadne do akej-si obálky a dáva komusi pokyn, aby nás tam odviezol. Nevie, kto to je, lebo cez tú malú štrbinku veľa nevidím. Podľa všetkého teraz Kira zbokú vrazila

do Toma, pretože sa mierne zatackal – a spolu s ním sa rozhodol aj celý môj ruksak.

„Juch, nie je to tu super? Pozri na ten hotelový personál! Poobliekaní sú ako cirkusanti! Super! Som rád, že som tu.“

„Áno, skvelé! Pripadáam si naozaj ako v nejakej show. Pozri, tam je aj klaun a žongluje s dákymi lop-tičkami.“

Mňau! To by som aj ja rád videl, musím však zostať v ruksaku a výhľad z jeho otvoru je zrejme práve na opačnú stranu. A tak nevidím nijakého klauna, len upratovacíu čatu, ktorá sa akurát dala do roboty a utiera drevom vykladané steny sály.

„Hej, ja ješčo nevidela ľudí, čo by niečo čistili tak zle,“ rozkričí sa babuška na upratovací personál, na ktorý sa práve zamerala. Len ťažko potláčam kocúrí smiech. No, toto je *naša* typická babuška. Keď ide o upratovanie či o poriadok, vtedy je naozaj nekompromisná. Škáročkou sledujem, ako babuška pobehla za dvoma mužmi v bielych plášťoch a oslovuje ich. Žiaľ, pre hluk v hale nerozumiem ničom z toho, čo im vraví. Zdá sa, že ide o úvod do správnej teórie upratovania, pričom výklad dopĺňa pohybmi imaginárnou prachovkou pozdĺž dreveného obloženia stien. Obaja muži na ňu len zízajú, no čušia a slušníacky pokyvávajú hlavami. Potom však zrazu naskočia na svoje čistiace vozíky a uháňajú preč, pri-

čom babuške už nevenujú žiadnu pozornosť. Nazlostená babuška sa vráti nazad k nám.

„To je hrozná bezočatosť. Čo to dovoľovať? Nechorošo robená čistota! A pritom taký drahý hotel!“

„Mamuška!“ Annu síce nevidím, len počujem a je mi jasné, že jej slová znejú vyčítavo. „Tešila som sa, že si užijem voľné dni v tomto peknom hoteli. Prosím ťa, prestaň sa správať tak nemožne!“

„Ha!“ Babuškina reakcia vyznieva urazene a mám dojem, že teraz by Anne najradšej vykričala svoju mienku – ibaže sa do toho práve zamiešava Werner.

„Tak, a nech teraz zavládne mier na svete, moje drahé! Chceme si tu predsa užiť pekné dni, a nie hlúpo premárniť čas. Navrhujem, aby sme si rýchlo odniesli batožiny do izieb a okamžite vyrazili do parku. Slnko svieti a cukrová vata aj horská dráha nás volajú. Počujem ich volanie celkom jasne...“

Takže cukrová vata aj horská dráha volajú? Čo tým chce povedať? Som priam napätý.

O hodinu nato sa to dozvedám. Chvíľku si môžem odpočinúť od pobytu v ruksaku. Sme v hotelovej izbe, kde sa s Kirou, Pauli a Tomom zložíme, ba môžem si aj ulaviť na mačacom záchodíku, ktorý mi sem ako batožinu pribalili. A teraz som opäť vo svojom prenosnom úkryte, v ktorom ma Tom vlečie do zábav-

ného oddychového parku. Werner tam potom kúpi všetkým tú slúbenú cukrovú vatu a decká mi potajme umožnia aj okúsiť trošičku z tej sladkej lepkavej dobroty. Je dosť zvláštna, ale nesmierne lahodná. Dobrý vynález!

Dobrym vynálezom sa však rozhodne nedá nazvať horská dráha. Najprv si musíme spolu s množstvom iných ľudí vystáť dlhoczinný rad, až kým sa ocitneme v centre hlasitého revu a vzrušeného vreskotu, čo je neklamným znakom toho, že sa tu deje čosi mimoriadne. Odrazu znenazdania ktosi škľbne Tomovým ruksakom.

„Hej, mladý páňko,“ počujem hlboký hlas, „ten ruksak musíš odložiť, s ním nemôžeš ísť na horskú dráhu.“

„No, počkať,“ zamieša sa do toho Kira. „Môj brat tam má životne dôležité lieky. Ani na chvíľku nemôže zostať bez nich.“

„Jazda trvá iba dve minúty. S ruksakom by to bolo jednoducho nebezpečné,“ trvá ten hlas na svojom.

„Naozaj! Som alergik. Keby ma náhodou uštipla osa, hneď musím dostať injekciu. Okamžite!“ pokúša sa Tom dotyčného prehovoriť. Ten si len povzdychne.

„No keď je to s tebou až také zlé, vlastne by si na túto jazdu ani nemal ísť.“

„Lenže my sme tu na to čakali takmer hodinu,“ rozčúli sa vzápätí Pauli. „Keď budeme musieť teraz odísť,

hneď sa tu rozrevem! Tom si predsa môže ruksak pripnúť na brucho. Potom mu nebude môcť odletieť a v prípade potreby sa rýchlo dostane k lieku.“

Nasleduje krátka pauza.

„No, dobre teda. To len preto, lebo ste si to tak trpezlivo odčakali. Dnes ešte spravím výnimku, ale viac vás tu s tým ruksakom už nechcem vidieť. Chápete?“

„Chápeme!“ odpovedajú decká trojhlasne. Postúpia ďalej a onedlho Tom už nasadá do akéhosi klietkového vozíka s kovovými tyčami na každej strane – aspoň z môjho pohľadu to tak vyzerá – a položí si ho pred seba, čím ma na chvíľu celého riadne rozkníše. Vzápätí prichádzajú najhoršie dve minúty môjho života. Po krátkom kliknutí to nami prudko trhne a potom sa čosi rozbzučí. Cez štrbinu zipsového uzáveru vidím, že sme sa pohli dopredu, no v okamihu zrejme prudko stúpame nahor. Medzitým som v dôsledku pohybu strmhlav zaľahol na Tomovo brucho a potom znenazdajky ma to bralo kamsi strašne do vysoka. Kam vlastne, to som nevidel. Potom akoby sme na moment zastali – a odrazu sa valíme do akej-si hroznej hlbiny. Padáme? MŇAU! Nie. RÚTIME SA! Do čohosi bezodného. Uvedomujem si, že mi povyskočil žalúdok a od hrôzy sa mi skrútili hmatové fúzy. Čo sa to deje? Je to strašné! A zaiste aj nevéyslovne nebezpečné. Sardinkáňoš, do čoho som sa to len dostal!?

Znova sa pokúšam mrknúť cez okraj ruksaku, ale v tom momente sa naša jazdecká klieťka aj s nami, jej pasažiermi, obráti dolu hlavou a mňa to priam surovo zatlačí Tomovi do lona.

Žalúdok sa mi oprávnene búri a cítim sa ako obnosený pulóver v žmýkačke. Pomôc, chcem odtiaľto preč! Razom sa to dvíha strmo nahor, obratom to padá zasa prudko dolu. A hneď nato nasleduje niekoľkonásobná rotácia okolo osi. Počujem, ako Kira a Pauli vreštia, ale ich hlasy neznejú ustráchané, dokonca z ich vreskotu cítiť zábavu a zážitok príjemného dobrodružstva. Zato však mne je nekonečne zle a cítim sa, akoby som práve prichádzal o sedem zo svojich povestných deviatich mačacích životov. Prudkým trhnutím sa konečne naša jazda končí. Žiada sa mi poriadne sa pootriasť, aby som sa presvedčil, že ešte žijem. Ani to však nejde, lebo ruksak je príúzký.

„Bože, to bolo skvelé!“ jasá Pauli. „Musíme si to ešte zopakovať!“

„Áno!“ zvolajú Kira a Tom jednohlasne.

„Nie,“ zakričal by som najradšej svoj názor i ja. Tieto decká sa asi celkom zbláznili. Ďalšiu takú pekelnú jazdu by som už neprežil.

Na to, že deti hneď po vystúpení chceli nastúpiť na novú jazdu, som zareagoval tak, že som sa začal zmätene trepať a mykať, aby som ich na seba upozor-

nil. Tom otvorí ruksak a ja hneď začnem prskať, čo mi len sily stačia.

„Ojoj, povedala by som, že Winstonovi sa tieto premety vôbec nepáčili,“ konštatuje Kira a zdá sa, že je z toho trochu nesvoja. Potom ma pohladí po hlávke.

„Mrzí ma to, Winston. Ale možno zábavný park naozaj nie je to pravé potešenie pre mačky. Čo teda s tebou urobíme? V hoteli ťa nemôžeme nechať, lebo tam sú zvieratá prísne zakázané, a keby sme ťa stále vláčili v ruksaku na všetky atrakcie, začalo by to byť pre teba dosť nudné.“

Na svoj škrabací strom vyhlasujem, že radšej vydržím trochu nudy, než by som mal ešte raz podstúpiť toto utrpenie. Vymotám sa z ruksaku a labkou ukazujem tam, kde je podľa mňa ten hrozitánsky kolotoč, a najenergickejšie, ako len viem, krútim hlavou.

Kira, Tom a Pauli prepuknú do rehotu.

„Nože pozrite, Winston jednoznačne odmieta horskú dráhu!“

No, ha-ha-ha, strašne smiešne! Ale fajn, že aspoň vy máte z toho srandičku! Rozhorčene zaprskám a urazene sa stiahnem do hlbín ruksaku. Kirina ruka ma tam okamžite nasleduje a začne ma štekliť na brušku.

„Ale no tak, kamoško, nemrač sa, my ťa len nechceme nechávať samého. No ak ti looping nerobí dobre,